

Det var egentlig, hvad jeg vilde sige om den nuværende Tilstand vedrørende Aalegaardene. De Maader, man har forsøgt at hjælpe paa den eksisterende Tilstand ved Kommissionens Forhandlinger, dertil sigtende Ændringsforslag her i Salen og Forslag fra den nuværende Regerings Side, kende vi alle. Jeg anerkender, at det er velmente Forsøg, men det er ikke Forsøg, jeg kan billige. Disse Forslag gaa efter min Mening alt for langt i Aalegaardsejernes Favør; meget længere, end vi kunne forsvare. De tale derom og tage Hensyn til Rettigheder, som jeg ikke kan anerkende for at være velerhvervede. Vi skulle se paa Sagen i sin Nøgenhed, efter den nu bestaaende Ret, og saa afgøre, hvorledes vi kunne komme ud over Vanskelighederne ved nogle Lempelser.

Ordet Aalestader er aabenbart kommet ind i § 3 enten ved en Inkurie, en Uagtsomhed eller af et eller andet Motiv, som jeg dog ikke skal komme ind paa her. Ordet er kommet derind og hører ikke hjemme der, det maa derfor ud. Og jeg har allerede antydet ved min Omtale af § 3, at en Afstandsbestemmelse fra Kysten, en Bestemmelse angaaende Længden af en Aalegaard maa vi nødvendigvis have, eller ogsaa maa vi have indført en bestemt Definition, hvorved der som Aalegaard kun anerkendes det til Aalefangst indrettede Redskab, som kan røgtes fra Land uden Brug af Baad, en af disse Ting maa vi nødvendigvis have. Begrænsningen af den fri Fiskers Ret til at fange Blankaal kan godt blive, som Bestemmelsen er nu, men det maa fastsættes, hvem der skal afsige det omtalte Skøn. Der er i den Retning gjort et hæderligt Forsøg, da vi havde Sagen til Behandling her i 1890'erne, et Forslag til en Aalegaardsparagraf er blevet udarbejdet af de daværende Folketingsmænd, Kommandør Sigurd Bojesen, Kaptain Trolle og mig, og jeg har tilladt mig at tage det op nu, thi ved at se alle de andre Forslag, der ere komne frem i Mellemtiden, er jeg kommen til det Resultat, at det var den rigtige Vej, vi vare slaede ind paa den Gang, og at det er Irgange, man har færdedes paa siden den Tid, mere skikkede til at forplumre end til at klare Spørgsmaalet. Vi tage Tilstandene, som de ere, definere blot Aalegaard ved Raden ud fra Land med Risgærder o. s. v. og Ruser i Forbindelse dermed, og skönt vi selvfølgelig maa anerkende, at Definitionen: det faste Redskab med Landgangsbro, hvorfra Ruserne røgtes, er langt at foretrække, have vi alligevel

taget Paragraffen, som den var, og blot forlangt, at Aalegaarden skulde være i Forbindelse med Land. I Længden udad til have vi begrænset den til 100 Favne fra Land og i intet Tilfælde længere end til en Dybde af 3 Favne Vand eller den halve Vej til den modstaaende Kyst. Naar vi ere komne dertil, faa vi rimelige Grænser for, hvad en Lodsejer kan udøve af Rettigheder udenfor det faste Land, og længere synes mig ikke, at man burde gaa. Naar vi saa endvidere senere i dette Forslag tillade ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten, naar det ikke udøves i en saadan Nærhed, at det kan skade Aalegaardene — ganske i Lighed med den nugældende Lov —, skulde man tro, at vi ogsaa vare inde paa en fejl Vej, men vi angive Løsningen af Spørgsmaalet i det næste Stykke, hvor vi sige, at der i hvert Amt skal udnævnes et sagkyndigt Nævn, som fastsætter de Afstande til Siderne og udad til, inden hvilke Fiskeri af Frifiskerne ikke maa drives af Hensyn til de beskyttede Aalegaarde. Der kan nemlig ikke herinde fra i Løven sættes Maal, hverken i Alen eller Favne, eller Hundreder af Alen eller Hundreder af Favne, som kunne være betryggende og have nogen virkelig Værdi under de reelle Forhold. Hvad der gælder paa et Sted, hvor der er nær til Dybden fra Land, vil ikke gælde paa Steder, hvor der er et Flak mellem Land og Dybden. Men have vi et Amtsnævn, som hvert Aar ordner Forholdet for Aalegaarde med fastsatte Afstandsbestemmelser, udenfor hvilke Frifiskerne have deres fulde Ret, og indenfor hvilke de i Brug værende Aalegaarde kunne udøve deres Ret beskyttet, have vi en Løsning paa alle Spørgsmaal, og en Løsning, som ikke gaar nogen Mands Ret for nær, og som dog vil gøre det muligt for Danmarks fri Fiskere at deltage i Fiskeriet efter Blankaal.

Jeg har stillet dette Ændringsforslag uden at have noget Haab om, at det vil blive vedtaget i Salen, men jeg har stillet det, særlig fordi jeg ventte, at denne Sag vil komme i Fællesudvalg i Aar, og det er min faste Overbevisning, at det bliver den Vej, vi skulle gaa, naar vi skulle faa en rationel Løsning paa disse Spørgsmaal. Disse Trøstegrunde, som den ærede Ordfører anfører i sin Betænkning om, hvor glade Danmarks Fiskere ville være, hvis Flertallets Forslag blive vedtagne, kan jeg ikke have Tillid til. Danmarks Frifiskere ere paa Aalespørgsmaalet i Øjeblikket som jagede og piskede Katte, de have ikke Ret noget som helst Sted, og naar nogen lover